

CAO News 6

Horolezecký časopis severočeského regionu

[HTTP://CAODC.WEBPARK.CZ](http://CAODC.WEBPARK.CZ)

VYDÁVÁ HOROLEZECKÝ ODDÍL CAO DĚČÍN

[HTTP://CAO-NEWS.WEBPARK.CZ](http://CAO-NEWS.WEBPARK.CZ)

Ročník 6, číslo 6

Červen 2004

CO SI MYSLÍM O
LEZENÍ . .

LYNN HILL

„Tvé výkony v lezení jsou mnohem méně významné, než to, co se v tomto vývojovém procesu naučíš.“

Myslím, že nezáleží na tom, CO, ale JAK lezeš!“

V tomto čísle

- ✓ Co nového v CAO Děčín
- ✓ Náhrobek bílý; Mark Jenkins o výstupu na Matterhorn
- ✓ Thajsko – Jan Horák
- ✓ To krásné bloudění, hledání a někdy i nacházení!
- ✓ Frankenjura, zajímavá cesta
- ✓ Ptačí stěny a fejeton Lanex
- ✓ Nové cesty
- ✓ Střípky
- ✓ Čeká nás
- ✓ a mnohé další...

Thajsko, neznámá v cestě za 7b+ Foto © 2004 Jan Horáček Horák, CAO Děčín

Co nového v CAO Děčín?

Informace z oddílového dění.

Jiří Chára
Předseda CAO Děčín

Květnová schůzka proběhla ve středu 5.5.2004 v restauraci **U Krčilů**.

Bohužel, hned na úvod nám paní Krčilová sdělila smutnou novinu a sice, že od července t.r. hospodu zavírá. Poslední schůzka zde tedy proběhne 7.7.2004.

Vypadá to, že náš kočovný kmen je po nějaké době opět postaven před otázku,

kde se scházet...

Program květnové schůzky:

- **Členské průkazy ČHS.** Byly rozdány přítomným, dalším budou předány osobně nebo poštou...
- **Cyklistické časovky.** Výsledky cyklistických časovek.
- **Oddílová trika.** Tričkař **Uhde** přinesl hotová oddílová trika a mikiny.
- **ROCKING.** Druhá disciplína ALPINIÁDY 2004, Tisá, Rájec, Ostrov. Taktika, družstva apod.
- **Nový člen.** Novým členem CAO Děčín se stal **Jan Jordák** z Děčína Letné.
- **Ostatní.** Informace o akcích pořádaných jinými oddíly, společná cesta na Jethro Tull do Prahy, novinky v lezeckých oblastech, víkendové lezení atd., atd..

V květnu se konečně párkrát ukázalo sluníčko. Někteří vyrazili za jistotou tepla a sucha na jih (Arco, Paklenica), jiní alespoň do Frankenjury, zbytek řádil na domácích pískovištích. Prostřídali jsme Bělou, Labák, Dvorské kameny, Ostrov, Modřín, Jizerky, Mařeníčky, Sloup, Sněžník, Rájec nebo Tisou, od dvojek až po desítky (opakovane Pavouk).

Poslední víkend jsme se zúčastnili naplánované Alpiníady v Ostrově a Tisé a opět jsme bodovali – v mužích i ženách první místo (**Pavel Černý, Ilona Škállová**), ale neztratili se ani ostatní. Pavouk navíc vyrovnal několik let starý rekord..

A svědci zastihli další přeběhlíky mezi bouldery na Sněžníku..

Krásné jarní dny plné pohody a sportovních zážitků!!

Horám zdar!

Náhrobek bílý

CAO News se svolením **Marka Jenkinse z USA**
Publikováno v *Outside* magazine a v knize „The Hard Way“

Copyright: **Mark Jenkins, U.S.A.**

Překlad: Jiří Kudrnáč, 05/2004

O pustili jsme morénu a vstoupili na ledovec. Byl pokryt černými kameny, které spadly dolů z východní stěny Matterhornu. Některé byly malé jako pěst, jiné velikosti sudu, ale všechny spadly tisíce stop slušnou rychlostí. Ledovec byl terčem gravitačních střel a my jsem se pohybovali přes něj co nejrychleji to šlo. Asi v polovině cesty jsme uviděli na ledu něco neobvyklého. Zprvu jsme nevěděli nebo nechtěli vědět co že to je. Z dálky to vypadalo jako něco modrého zkrouceného s blond vlasy. Se zatajeným dechem jsme se přiblížili.

Byl to jenom baťoh. Dopad způsobil roztržení nylonové vložky jako balónu s vodou rozstříknuvše jeho obsah okolo na ledovec. Promáčknutý foťák s 35 mm rozbitým objektivem. Bunda svázaná do balíčku. Bavlněné ponožky. Dámský bavlněný svetr, který vtál do ledu. Baťoh spadl a přistál na tomto místě dny možná týdny předtím. Světlé popruhy obepínaly lano vyvržené mimo baťoh.

John poklekl vedle baťohu. Věděl jsem o čem přemýšlí: A osoba co nesla ten baťoh?

„Asi si ho sundala při odpočinku,“ řekl jsem, „a baťoh přepadl přes hřeben“.

Pokračovali jsme nahoru po ledovci Furgg směrem k ledopádu, rozhodující se zda vystoupit přímo středem raději než velkým obloukem. Zkracování je matkou celého alpinismu. Zvláště specifictví lidé, jako horolezci, mají tendenci si vybrat naději neznámého nežli prošlapanou realitu.

Brzo jsme se ztratili v labyrintu širokých trhlin a nakloněných seraků, museli jsme se navázat a zpomalit. Začali jsme kličkovat a hledali jsme pevné mosty z firmu.

Najednou se nad námi objevil vrtulník, přeletěl zpátky a zmizel nad ledovcem. Obávali jsme se, že si bude pilot myslet, že potřebujeme pomoc. Nakonec se vrtulník obrátil a přistál na kopci pod námi. Pár minut poté opět přeletěl nad námi, tentokrát s oranžově oděným člověkem kývajícím se na laně pod strojem. Helikoptéra pozvolna spouštěla tohoto muže k východní stěně Matterhornu, přímo na vršku ledopádu. Vyndali jsme monocular. Vrtulník odletěl od stěny, lano poletovalo pod ním jako prázdná rybářská sňůra. Po několik dalších minut kroužil a vracel se zpět na chvíli ke stěně. Když vyletěl zpět proti modré obloze na konci lana měl další bezvládné tělo v neobvyklé poloze.

Rok předtím jsem přijel do Zermattu, abych vylezl severní stěnu Matterhornu a sněžilo bez přestávky šest dní. Říkal jsem si, že bych mohl přemluvit některé místní horolezce k rychlému výstupu přes hřeben Hörnli – dálnici na této hoře, která je používána hordami nezkušených lezců každý rok. Ale nikdo neměl zájem. Snažil jsem se najít pár horských vůdců.

„Nikdo, nikdo nevodí klienty na Matterhorn, když sněží“, řekl mi jeden veterán, který vylezl na Matterhorn více než 200x.

Vystoupal jsem nad chatu Hörnli sám, ale na výstupové trase bylo přes 15 cm sněhu a skála byla tak kluzká, jako kdyby hora byla potažena vazelinou. Sestoupil jsem potrestán.

Nyní, o rok později, jsem byl zpět s mým parťákem Johnem Harlinem. Severní stěna byla plná lavinězního sněhu, John vylezl Hörnli hřeben během jeho předchozího výletu, takže jsme se rozhodli pokusit se o traverz: cestu ze Švýcarska do Itálie, vystoupit Italský hřeben, přelézt přes 4417m vysoký vrchol a sestoupit přes Hörnli. Výstup přes jižní stranu masivu nám umožní se částečně aklimatizovat a počasí bude mít možnost se umoudřit.

Po tom co vrtulník zmizel i s tělem (později jsme se dozvěděli, že to byl polský horolezec, který spadl z hřebenu Hörnli), John a já jsme vystoupili ledopád v místě, kde se nachází hřeben Furggen. Přechali jsme tam noc ve výšce 10 750 stop na chatě Bossi. Tenká hliníková chata, která je depresivně jednoduchá jako přepravník na ovce. Uvařili jsme si polévku a lehce jsme hovořili přesvědčující jeden druhého, že muž kterého jsme viděli, zemřel, protože udělal chybu. Chybu, kterou bychom my udělat neměli – je to lež pro špatné chvíle, kterou používají všichni horolezci.

Ráno byla mnohem větší zima. Barometr klesl a hora zmizela v oparu. Sestoupili jsme dolů na kameny pokryté ledovec Cervino překračující směrem dolů jižní stěnu a zrovna když jsme přecházeli italský hřeben, začalo sněžit.

Vzduch se naplnil vločkami tak velkými jako listy. Vítr je unášel a než jsme se jeden po druhém ohlédli byl blizzard v plné síle. To co mělo být snadným výstupem až k chatě Carrel ve výšce 12 562 stop na italském hřebenu se změnilo v napůl beznadějný tanec mezi kluzkými skalami podkluzujícími pod našima nohama. Silný řetěz vedoucí dolů známým Whympervým komínem, který tam byl umístěn, aby pomáhal při sestupu tímto kamenným koutem byl pokryt sněhem. Když jsme přišli na chatu naše víčka byla zamrzlá v otevřeném stavu a čelisti v zavřeném.

Uvnitř byl tým zkušených českých horolezců (Na snímku zleva: autor článku Mark Jenkins, John Harlin, Petr Štěpán, Jiří Chára, Zdeněk Vaishar, Jiří Kudrnáč a Jan Horák).

Ukázali nám jejich vlastní časopis, který dokumentoval všechny jejich výstupy, které podnikli napříč Evropou. Pociťovali jsme závrať z jejich fotografií. Čekali tam na lepší počasí již několik dní. Periodicky jeden z nich odešel ven a

poté se vrátil zpět pokrytý sněhem, což rozesmálo jeho týmové kamarády.

Blizzard pokračoval i během odpoledne až do večera. Postupně dorážely na chatu Carrel další týmy. Dveře se rozletěly a závan sněhu vletěl dovnitř společně s ledem pokrytým horolezcem. Mačky na nohou, sněhem obalené cepíny v obou rukou, vousy pokryté bílou krustou. Zabodl svoje mačky do dřevěné podlahy, přehodil si zmrzlé lano přes rameno, opřel se a začal dobírat jeho partnery jednoho po druhém. Každého opravdického sněžného muže táhnul směrem do chaty. V průběhu nočního sněžení nás bylo v přístřešku 22 horolezců. Stěny byly pokryté okapávajícími bundami a vlhkými bavlněnými svetry. Venku sílila bouřka. Naštěstí jsme našli místo kde se skrýt.

Ráno byla bouřka pryč a nad Matterhornem pohřbeným ve sněhu svítilo slunce. My všichni jsme leželi uvnitř a věděli, že hora bude zřejmě neslanitelná dolů. Přesto čas od času jdete hodit pohled ven. Chodíte něco kontrolovat, přestože víte, že je k ničemu, je to součást horolezectví, na kterou si musíte zvyknout. Když nepředpokládáte, že se toto může stát, měli byste skončit s horolezectvím.

Francouzský horský vůdce prohlásil, že Matterhorn bude nelezitelný. Okamžitě sestoupil i s jeho dvěma klienty dolů. Zeptal jsem se ho, co si myslí o šancích kdy se hora dostane zpátky do normálních podmínek. A on odpověděl, že během několika dnů slunce přemění sníh v led a poté bude hora pokryta pokrývkou ledu atd. – extrémně zrádná. Co více, předpověď počasí hlásila v následujících dvou dnech další bouřku. Sněhem zaplácnutá hora se znalostí francouzské zkušenosti a špatná předpověď počasí. Tak to bychom měli. To bylo příliš.

Francouzský horský vůdce a jeho klienti sestupovali. Český tým sestupoval. Dva španělské týmy a další dva české týmy, které dorazily během večera předtím, také sestoupily. Každý odcházel dolů, ale John a já a jeden otec se synem, kteří přišli velmi pozdě v noci a právě trávili den ve svých spacácích, jsme zůstali.

John a já jsme stáli na verandě ze vzdušných roštů a sledovali ústup. Cesta dolů nebyla jednoduchá. Chata Carrel je vklíněna vysoko v ostrém hřebeni a prázdnota západní stěny

padá dolů po jedné straně a hloubka jižní stěny se otvírá na druhou. Horolezci sestupovali vpravo od chaty, sklouzávali do prostoru.

Jean Antoine Carrel je horolezec, který byl zapomenut, když Edward Whymper úspěšně zdolal Matterhorn 14. července 1865. Carrel narozen 1829 v Breuilu, italské víšce pod jižní stěnou Matterhornu, byl jedním ze zakládajících alpských horských vůdců a muž posedlý vizí a touhou slézt Matterhorn. První pokus uskutečnil v r. 1857. Zkusil to znova v r. 1858 a 1861. Uskutečnil další 3 pokusy v r. 1862. Dva z nich společně s Whymperem. Whymper a Carrel byli přátelé a rivalové. Carrel tvrdý, neústupný lovec kamzíků, versus Whymper, 25letý britský umělec, lezecký zelenáč s touhou k vylezení kamenné díky, která byla prohlášena neslezitelnou.

Bylo uskutečněno 17 pokusů o zdolání Matterhornu, 8 z nich Whymperem osobně. Byla to bitva dvou eg a měnicí se věrnosti. Carrel považoval Matterhorn za svoji horu. Žárlivě střežil kýžený vrchol a sledoval Whympera jako vetřelce. Whymper považoval Carrela za nejlepšího lezce v Alpách a zaranžoval spolupráci s ním, tak aby se vše změnilo v úspěšný výstup. Ale v týdnu, kdy Whymper plánoval výstup se počasí zkazilo a Carrel potajmu souhlasil lézt s jinými muži z jednoho italském týmu a ponechal Whympera samotného. Když Angličan zpozoroval, že se Carrel pokouší vylézt horu z italské strany urychleně dal dohromady tým 7 mužů v Zermattu, aby se pokusil o výstup ze švýcarské strany.

Whymperova skupina vystoupila Hörnli hřebenem, když tým Carrla stoupal po italském hřebeni na opačné straně hory. Carrel začal vystupovat později a italský hřeben je mnohem těžší cesta, ale Whymper nakonec zvítězil tento závod pouze o 600 stop. Když stál na vrcholu viděl Carrela a jeho přátele přímo pod sebou. Shodil dolů pár kamenů, aby na sebe upozornil. Carrel se podíval nahoru a byl šokován. Otočil se zpátky a vrátil se na horu o 3 dny později s novým týmem a úspěšně dokončil první výstup přes italský hřeben a druhý výstup na Matterhorn. Whymperovo vítězství si vyžádalo těžkou cenu. Během sestupu 4 členové jeho skupiny spadli do smrtící hlubiny. Jeden muž - Douglas Hadow - se sklouzl a stáhl ostatní tři. Whymper a jeho dva horští vůdci, Peter Taugwalder senior a Peter Taugwalder junior zachytili pád, ale lano se přetrhlo a Michael Croz, horský vůdce ze Chamonix, a anglický horolezec Charles Hudson, Douglas Hadow a Francis Douglas se zřítily dolů 4000 stop.

V Zermattu byli Taugwalder Sr. a Whymper obviněni z urážnutí lana. Švýcarské úřady zahájily vyšetřování. Za tři dny byli Whymper a Taugwalder očištěni, ale kontroverznosti pokračovaly. Times of London odsoudily výstup a deklarovaly naprostou neúčinnost tohoto sportu – horolezectví. Královna Victoria navrhla postavit slézání hor mimo zákon. Evropské noviny publikovaly odsuzující články od autorů, kteří neviděli ani úpatí žádné hory, natož samotný Matterhorn. Anglie vřela nad zkázou horolezců a každý k tomu měl názor. (Zní to familiérně?).

V r. 1871 Whymper uveřejnil vysvětlení jeho příběhu v bestsellerové knize nazvané Scrambles Amongst the Alps. Whymper mohl být slavný po zbytek jeho života, i když těžko mohl lézt znova v Alpách. Odjel do Grónska, pak do And s Carrelem a nakonec do Canadian Rockies. Smrt ve své heroické podstatě, se zdá, měla bizarní přitažlivost. Především pro ty, kteří nikdy nebyli svědky toho hororu, když někdo umírá. Každý chtěl vylézt na Matterhorn (zní to familiérně?). V r. 1871 se anglická dobrodružka jménem Lucy Walker stala

první ženou, která vystoupila na vrchol hory. Hřeben Zmutt byl vylezen známým anglickým alpinistou Albertem Frederickem Mummerym v r. 1879. V r. 1881 23-letý Tedy Roosevelt vylezl horu. V r. 1911 byla vylezena poslední zbývající hrana na Matterhornu - Furggen. Severní a jižní stěny padly v r. 1931.

Tisíce horolezců se snaží vylézt na Matterhorn a více než 450 jich zde zahynulo – více než na Everestu nebo Mc Kinley, Rainieru nebo na Grand Tetonu. Technicky jsou oba hřebeny italský i Hörnli, mnohem těžší než tradiční cesty na výše uvedené vrcholy. Whymperovy a Carrelovy úspěchy jsou testamentem dovednosti a definují pionýry horolezectví.

Po mém prvním návratu z Matterhornu jsem si udělal malou procházku po hřbitově v Zermattu, pohřebišti Matterhornu. Jsou tam náhrobky s cepíny a s lany vtesanými do skály, náhrobky se současnými cepíny a mačkami přišroubovanými na náhrobek a také náhrobek v němž je Kristus vyobrazen jako horolezec, jehož tělo pokrývá lano a cepín. Jsou tam hroby mnohých, kteří se snažili vylézt na Matterhorn a zaplatili za to svými životy. Arogantní lži a nepřipravenost ruku v ruce s velkými průvodci, kteří mnozí také zahynuli na hoře – Alois Graven, Johann Biner, Isidor Perren, Hermann Perren. Matterhorn je neúprosný. (Jean Antoine Carrel, který zahynul v bouři v r. 1890 nápadně chybí, jeho poslední místo odpočinku je Valtournanche, ve stínu hory na italské straně.)

Whymper končí svou knihu poznámkou: „Lezte pokud chcete, ale pamatujte, že odvaha a síla nejsou nic bez opatrnosti a že chvilková nedbalost může zničit štěstí a život. Nedělejte nic ve chvatu, prohlédněte si každý stup a od začátku přemýšlejte co může být váš konec“.

Procházka mezi těmito náhrobky v přítomnosti, pokrytými jejich vlastním prachem, mi napomohla, že jsem porozuměl proč horští vůdci neprovádí na Matterhorn když sněží.

John a já jsme odrhnu-li sniž z lavičky před chatou Carrel a otočili jsme náš monocular nahoru směrem na italský hřeben. Nevypadá to tak špatně. Opravdu nevypadá. Bylo tam spoustu nového sněhu, ale rychle roztával.

Někdy se nevyplatí mnoho přemýšlet, v jiném případě přemýšlení zachrání váš život. Je to případ od případu. Nejtěžší je poznat co je skutečnost a co je pouze zmatek názorů, jak se říká. Tato bitva na třech frontách odehrává se ve vaší hlavě mezi panem Ego, panem Strachem a panem Racionálním. Pokud si to neumíte roztřídit můžete být mrtví. Můžete zemřít i když si to roztřídit umíte.

Do půlnoci to stejně nevylezeme.

„Můžeme pouze vyzkoušet vylézt pár délek a uvidíme jak to půjde“, poznamenal John.

„Máš pravdu“ přitakal jsem. „Pokud to půjde špatně můžeme se vrátit dolů“.

Protože jsme nepředpokládali výstup až na vrchol, nikdo z nás si nevzal jídlo nebo pití. John dokonce nechal dole svou čelovku. Šli jsme pouze na malý průzkum, nic víc. Se vším tím sněhem a s námi, kteří neznali cestu, jsme se pohybovali opatrně vzhůru, ale trvale a za tři hodiny jsme stáli na vrcholu Tindal Point pouze s poslední skalní věží mezi námi a vrcholem. Stáli jsme právě tam, kde se Carrel zastavil – pouze pár hodin před vrcholem – když Whymper stanul na vrcholu. Litovali jsme našeho pozdního startu a nechtěli jsme nechat vstoupit tu zatracenou předtuchu do našich srdcí. Nadávali jsme sami na sebe, že jsme nechali dole jídlo a vodu. Co se stalo, stalo se. Sestoupili jsme na chatu Carrel.

Další ráno jsme vstávali ve čtyři, vystoupali jsme spodní část italského hřebene v šest hodin, útočili jsme na ledový vrcholový blok v osm hodin, udělali si pár snímků na zavěšeném žebříku v deset, a stáli jsme na vrcholu v poledne. Poté, s perfektním načasováním, sněhová bouře udeřila.

Bylo chladněji než během bouřky před dvěma dny. Vítr, který nás vytahoval z bot, sněhové projektily, nulová viditelnost. Hora byla kompletně pokrytá ledem, což znemožňovalo sestup. Začali jsme slaňovat od jedné skoby ke druhé. V první délce pod vrcholem jsme slanili mezi italský tým skládající se ze tří mužů, který také vystoupil na vrchol. Den předtím jeden z jejich kamarádů, který se otočil a šel dolů, si vzal jejich druhé lano. Jejich jediné lano zdvojené nedokázalo překonat vzdálenost mezi dvěma slaňovacími nýty, takže každý z nich slanil na konec lana a pak sólově sestupoval k dalšímu slaňovacímu bodu. Absurdně nebezpečné chování za těchto podmínek.

Občas vaše vlastní štěstí může být spásou pro někoho jiného. Někdo nechal horolezecké lano na chalupě Carrel a já s Johnem jsme ho vzali pouze pro případ, že by bylo potřeba k něčemu extra. Italové by nás mohli strhnout a všichni bychom mohli přepadnout do úbočí hory.

Johnovi a mě to trvalo téměř pět hodin, než jsme sestoupili na novou chatu Solvay, která je ve výšce 13 133 stop na hřebenu Hörnli. Byli jsme promočení a klepali jsme se. Nebyla to úplná nouze, ale nechtěli jsme, aby se z toho stala úplná.

„Takže Johně“, řekl jsem, když jsem si odstraňoval led z řas, „měli bychom zůstat, nebo by jsme měli jít?“

„Zítřka může sněžit ještě více.“

„Zítřka může vyjít slunce.“

„Marku, můžeme to slézt dolů dnes v noci.“

„Jestli se dostaneme mimo cestu, bude to velmi studený bivak.“

Nakonec jsme se rozhodli pokorně přečkat noc, naší čtvrtou na této hoře, o které se předpokládá, že by měla být vylezena za jeden den. Italové dorazili hodinu po nás.

Ráno bylo jasno a slunce svítilo. Sestoupili jsme na chatu Hörnli – komfortní velký hotel s restaurací. Italové nám koupili piva a všichni jsme seděli a v úžasu sledovali gotickou katedrálu Alp.

Jiné týmy vystupovaly na horu, kterou jsme právě sestoupili. Rychlý rakouský tým. Tichý německý tým. Američan, který mluvil se svojí ženou přes mobil a zjišťoval, jestli mu to jde dobře. (Ona mu říkala, že je proti harmonogramu pozdě o malý kousek, že by si měl pospíšet, anebo se otočit dolů. Měla pravdu.)

A japonský tým.

Japonci byli všichni navázáni na jedno lano, kromě jednoho borce ve stupidních nylonových botách a nevhodném oblečení, který lezl nemotorně a nenavázán, snažící se neustále být napřed před jeho týmem.

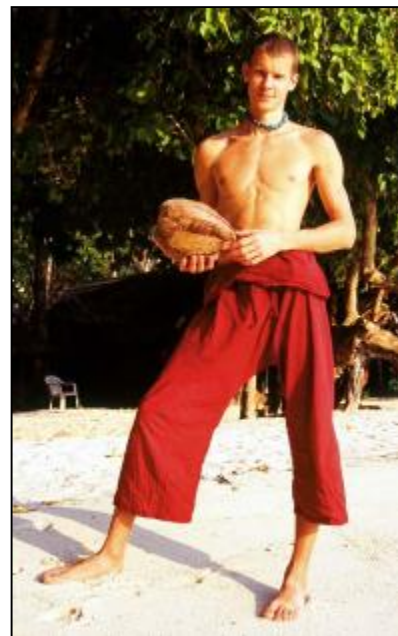
Několik hodin později zemřel po pádu z Matterhornu...

Thajsko

Útěk za pěkným počasím

Jan Horáček Horák
CAO Děčín

Začalo to tak, že jsem chtěl jet do Maroka. Ale protože se našla skvělá spolulezkyně, vydělaly se peníze a dostalo volno, padla volba na Thajsko. Je to přeci o kus dál a do Todry se dá jet i na podzim. Letenky máme (Rybiška Pavla a já Horáček) na 31. ledna přes Prahu, Londýn, Hongkong a Bangkok až na Krabi. Ještě ráno dobalujeme letní oblečení, šnorchl, 4 pytle magnezia CAMP, průvodce Lonely Planet a vyrážíme vstříc pěknému počasí.

V Londýně je mi díky bouři trochu špatně, ale letadlo jsem naštěstí nepoblil. Cestou dál koukáme na zamrzlý Ural a v Hongkongu na orchideje.

Konečně, po 13 hodinách letu, Bangkok. Za tmy sháníme česnek, lék na mé bolení krku, a obdivujeme brzkou tmou, horko a smog. Švábi jsou úplně všude. Fakt hnus. V hotelu se mi daří propašovat stoleček z pokoje oknem na střechu a použít ho místo stativu. Stálo to za námahu, fotka vyšla.

Ráno letíme do Krabi, východiska na RAILEY. Člověku to chvíli trvá, než pochopí mentalitu místních lidí. Že je pro ně čas nepodstatný a že i když máte lístek na longtail boat, která vás má odvézt na pláž, neznamená to nic. Tedy skoro nic. Můžete jet hned nebo taky za 3 hodiny, tak jako jsme jeli my. Čeká se dokavad se loď nenaplní pasažéry nebo dokud se vaše peněženka víc neotevře a vy nevysolíte za lidi, co na lodi nejsou, ale být by mohli. To byl bohužel náš případ. Boatman se snaží dohnat časovou ztrátu, a ukázat jakou má loď a místo 50 minut plujeme jen 30. Jsme, ale úplně mokří od vln valících se přes příď. To se nám vůbec nelíbí a pěkně nadáváme.

Railey nás vítá už z moře džunglí a obrovskými stěnami. Loďka staví 200 metrů od břehu, a protože už je večer, není

zde žádný traktor, který by nás převezl na souš, nezbyvá nám nic jiného než skočit i s bágly přes palubu a na břeh to dobrodit. Voda byla po pás... Trošku šok.

Ubytování v Railay Highland Resort O.K. 700 Bha i se snídaní + světlo, větrák, moskytiéra, a splachovací (!) záchod. Nádvkem gekon, netopýr a myš. No, snad si zvyknem.

První den se jen tak rozkoukáváme a bojujeme se sluníčkem a časovým posunem. Teplo je fakt děsný, jednou jsme naměřili v noci i 28 stupňů, což bylo minimum. Jinak bylo pořád víc.

Často taky zíráme na prales. Různý liány a obrovský listy, je to pro nás nezvyk.

Stěhujeme se za lepším lezením a levnějším bydlením na TON SAI do Andaman Nature Resort. Za 250 Bha máme větrák, moskytiéru, elektriku jen v noci a záchod (nesplachovací). Jako bonus jedovatou stonožku a všežravou krysu. Jo a taky mravence v posteli.

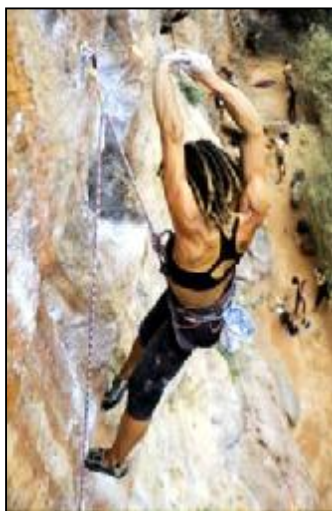
Chodíme lézt hlavně do okolí, prozkoumáváme sektory, kde je to dobrý a kde ne a kde se hlavně daří. Život nám trochu komplikuje příliv a odliv, který si dělá co chce a jednou je tak a jednou jinak. Občas se ke skalám brodíme po pás ve vodě, občas závidíme balíkářům, kteří si můžou najmout loďku.

Hned poté, co se nám podařilo se rozlézt, se mi udělaly pucheře na nohách tak, že jsem se nedostal pořádně do lezaček. A Pavla si ubližuje, kde může. K jejím specialitám patří propadání se v jeskyních do tmy a řezání si palce o korály.

Dny jsou vesměs stejné. Ráno se vstane, na pláži se koupí zelená buchta k snídani, jde se lézt, večer se jde do hospody a pak spát. Tak pořád dokola. Zpestření přinášejí restdays, v kterých navštěvujeme orchideovou zahradu, národní park KHAO PHANOM BENCHA, jezdíme džunglí na slonech a šplháme 600 m po 1237 schodech ke stopě Budhy, kterou zanechal na jednom z vršků.

Rádce Čertík jednou poradil jet se podívat na ostrov PHI PHI. Ráj turistů a komárů. Noc na pláži platíme mililítry krve, kterou nám ty svině vypily. Plus tento ostrov ale měl, a to v podobě pizzerie, kde mají pizzu jako od maminky a možná ještě lepší. (Ale to jí neříkejte.)

Občas jezdíme nakupovat do AO NANGU, kde se nám už v krámě smějí, že kupujem 5 kilo rejže a spoustu sušených ryb. Smlouvat a čekat jsme se už naučili.

Lezení je super. Poloostrov je rozdělen do 44 lezeckých sektorů, kde si každý najde, co potřebuje. Krátké cesty i několika délkové, zajištěné většinou nejt, borháky a smycemi. Nejčastěji chodíme do sektorů Thaiwand Wall, 123, Defile a do okolí Ton Sai Bay. Nejkrásnější stěny jsou podle nás THE KEEP, HIDDEN WORLD a THAIWAND WALL. Spíš jsou tam nejhezčí cesty do klasifikace 7c, určitě tam zajděte. Občas se pod nástupem stojí fronta, někdy i dlouhá, ale to je daň za popularitu lezení. Lezců je všude dost.

Rybiška začíná tahat, možná proto, že já se s jejíma 5 přece nebudu zahazovat, ale když za mnou přelézá i 6c, říkám si jen, abych jí za pár dní stačil. Já se pořád plácám na cestách okolo 7a až 7b, ale zase mě to baví. Dvakrát se zadařilo i 7c, a to bez velkého nacvičování.

S sebou jsem si z Čech přivezl skoropotápěčský nůž, s tím že jako půjdu na žraloky. Ale protože jsme se za celou tu dobu v moři koupali vážně jen asi tak 6x, nebylo moc příležitostí. Tak se alespoň snažím chytit jakoukoli rybu do ruky. Což se mi daří a 5 cm čudl je můj. Ukazují, hrdý na svůj úlovek, a co že jsem to za člověka a že ji, tu rybku malinkou, mám pustit, že bude mít šok. Vypouštím ji tedy 10 metrovým vzdušným obloukem do vody. A zase jsem ten špatný, že prej se takhle ryby nepouštěj. Může mít otřes mozku. Něco na tom asi bude. Rybka teď plavala jakoby omráčená velmi divně a nechala se chytit hned. Napodruhé ji vypouštím podle regulí.

Poslední týden se mi už nechce lézt. Jen jak vidím skálu je mi blbě. Cíl vylézt tolik a tolik cest jsem si splnil, obtížnost celkem taky, tak kam se honit. Proto se s Pascalem jedeme potápět. Je to pro nás úplná novinka, tak nepočítáme s žádným extrémem.

8 minutová instruktáž na suchu, 10 minutová na mělčině a šup do 11metrů. Pavlínka si to užívá, vždyť je přeci Rybiška a já z prapodivných důvodů pořád né klesnout a spíš stoupám, než klesám. Pascal si mě vždy stáhl na dno a já mu vesele, jak balón, odplaval na hladinu. Závaží jsem měl na normálního člověka, a tak to byla záhada i pro Pascala. Na další ponor jsem vyfasoval ještě o 2 závaží víc a už jsem šel ke dnu. Paráda. Teď jsem si užíval podmořského života já. Pavlu bolely uši, tak šla na hladinu. Ty potvory jsou fakt barevný, tak jako v televizi. Zkoušíme prolout jeskyni, ale je špatná viditelnost, tak to balíme. Taky z toho důvodu, že mi dochází vzduch v lahvi. Pavla za stejnou dobu vydejchala 50 a já skoro 200. Asi moc funim.

Poslední dny jsme už lézt nešli, tak akorát nakoupit různé cetky a sušené ryby do zásoby a 28. února vyrazili směr zimní Praha. Po více než 18 hodinách letu nás vítá zmrzlá domovina..

To krásné bloudění, hledání a někdy i nacházení!

Jan Autsajd Puš
HO Šutroplaz Radotín

Každý ve skalkaření má to své. Někdo najde potěšení v nacvičování krokové sekvence s lanem shora, jiný si libuje v zoufalém šátrání po chytu vysoko nad posledním jištěním, nebo, ještě lépe, vysoko nad tvrdou zemí.

Ano. I tahle druhá varianta mě těší a občas pro větší radost nechávám lano rovnou pod skalou. Co na tom, že jsou to cesty obtížnosti takové, že pro výkonnostního lezce by stačily leda na rekonvalescenci po chorobě. Ale já jsem v rekonvalescenci vlastně furt, tak co!

Poněkud zapomenutá disciplína v lezení na skalky je bloudění. Pro tuhle kratochvíli je bohužel potřeba terénů co nejvíce nedotčených a těch ubývá. Ale jsou. Již nalézt samotnou skálu pak bývá problém, i když vlastníte průvodce. V Jizerských horách, kde jsem sám našel postupně všechny zaznamatelné věže a věžičky, je průvodce nezbytností pokud vás zajímá, kde jste to vlastně byli. Nikoliv k nalezení věže, ani k nalezení cesty na věž, ale k rozeznání bezvýznamného balvanu v lese od „významné věže oblasti“. Pokud nemá na vrcholu knížku, tak rozdíl nebývá patrný a popis cest může být někdy vodítkem. A také nemusí...

Samotný výstup je možný podle průvodce (někdy je dobrý jen pro zmatení) a nebo podle odhadu. Lezení podle odhadu přináší většinou směs strachu a zvědavosti. „To jsem zvědavej, co budu dělat na konci toho koutku.“ Nebo: „To jsem zvědavej, jestli na tom výlezu opravdu nejsou žádný chytáky.“ „Nejsou!“ „Drž!“ „Vlastně, nadrž, nic jsem nezaložil...“

Snad lze prozradit, že kvalitně si zahledáte ve zmíněných Jizerkách, nebo na Křivoklátsku. Upozorňuji, že ne všude se smí, a i proto je dobré si pročíst průvodce. Ostatně dokud nebude rozšířený mor GPRS, tak si bloudění nejspíš užijete i s průvodcem (je-li tam moc pečlivý popis-nečist celé!).

Samozřejmě, vyšším stupněm pro bloudění jsou hory. Tady ale patří důležité upozornění. Začínat s touhle kratochvílí jde až po létech praxe, kdy „pouze“ následujete terénu znalé, nebo později jdete po pečlivě předem prostudované cestě. Já jsem sice začínal „naostro“, ale snad právě proto můžu zodpovědně říci-je to pitomost pitomá a přežít lze jen omylem!!!

Horolezec je ostatně tak jako tak podroben zákonům kvantové fyziky, speciálně principu neurčitosti. Buď zná cestu, ale neví, kde se nachází, nebo ví, kde se nachází a nezná cestu. Ostatně průvodci!... „výstup pokračuje v pravé části centrálního žlabu, kterým traverzujeme vlevo a po chvíli opět vlevo na žebro ve střední části levé stěny pravého pilíře... ..Nahoru spárou, dokud to jde, a potom doleva.... ..k věžičce bizardního tvaru (v horní části severního Kežmarského, cha!)...“ . U prastarých cest pak orientační body jako: uschlý stromek, žlutý odštíplý blok... Také vás možná zarazí v cestě klasifikované čistá V. nečekaná zmínka o překonání převisu A2.

Dnes se používají raději nákresy. Prý jsou jedinci, kteří se podle nich zorientují. Pravdou je, že stejně jako ti, kteří se orientují podle popisů, velmi často spokojeně a přesně dle návodu vylezou zcela jinou cestu a nezřídka i na zcela jiný kopec.

Dieška-Širlova teorie to vysvětluje. „Dobrý popis vyhoví jakékoliv cestě a dobrá cesta jakémukoliv popisu!“

Doplňkovou kratochvílí je „dohledávání“ Totiž pokus o rozpoznání, na kterou věž a co jsme lezli. Tady ovšem bývá člověk zklamán. Tu ďábelskou minimálně šestku, sprostíáci píšou za III-IV! No toto...

Šťastné bloudění a zejména šťastné návraty!!!!

Frankenjura

Zajímavá cesta

Michael Vyleťal

HO Tisá

Na velikonoce jsme opětovně navštívili naši oblíbenou oblast Frankenjuru a musím říct, že jsme si na jaro docela dobře zalezli a i se pěkně nasmáli.

Navštívili jsme oblast Weisse Wandu, kde je spousta lehčích cest a tam jsme narazili na jednu lahůdku. Jen možná škoda, že nikdo z nás nenašel tolik odvahy, aby se do této cesty pustil. Cesta měla osazen pouze jeden kruh a jednu starou smyčku v divnejch hodinách. Pro nás pískaře vcelku krásný pohled. V průvodci jsme našli český název „Do různých stran“, kl. 6+.

Když jsem přijel do Čech, tak mě to nedalo a zkusil jsem sehnat nějaké další informace o této cestě a našel. Cesta je od koho jiného než Karla Bělina a je z roku 1992. K cestě jsem také našel několik komentářů, které mě dost pobavili. Tady jsou:

Ludwig Simek:

Pozor nebezpečné! Nejhorší cesta na Weisse Wandu! Mizerně zajištěno. Na cca. třech metrech se nachází stará smyčka, která je divně zasazená a hýbe se. Nahoře delší úsek skrz rozlámanou skálu. Buď nově přejistit nebo odstranit.

Klaus Scharrer (spoluautor cesty):

Ahoj Ludwigu! Cesta byla udělána zespolu Čechem Karlem Bělinou, proto poněkud neobvyklé zajištění (smyčka + kruh). Obtížné místo je právě na začátku (dobré místo pro jističe, který může zachytit případný pád), tudíž myslím, že lze tuto cestu vylézt.

Beni:

Také jsem chtěl tuto cestu podniknout, ale přemýšlel jsem o bezpečnosti. Chtěl bych vědět, kde přesně je klíčové místo cesty a jestli je obtížnost správná. Nejdříve to raději zkusím s horním jištěním.

Takže hurá do Jury a dejte vědět, jak se Vám leze ve společné Evropě, protože Karel už ji dobyl už dávno!! Hodně štěstí.

Ptačí stěny

Trochu jiný pohled..

Lukáš Chalupecký
SKAJP Teplice

Tenhle příspěvek jsem prostě napsat musel... A ne snad proto, abych zase něco pomlouval (to já dělám rád).

Tedy následující komentář rozhodně není míněn negativně, v popisované oblasti se mi mimořádně líbilo!! Ačkoliv, popravdě řečeno, příště až tam poježu, tak už si rozhodně nevezmu lezení. Spíše nějakou romanticky založenou slečnu (neznáš nějakou takovou ;-)) a neboj, zase foťák.

A kde že jsem to vlastně byl? To je snad poznat už z prvního snímku. To nesměle vykukující zpoza věže, ano je to ona, dominanta (teď bych to nespletl!) pravého břehu Labe mezi UL a DC. Buková hora, resp. na ní vysílač stojící (pro šouraly).

Skály jsme bez problémů našli podle popisu v jednom nejmenovaném **super** periodiku, bez kterého (periodika) už tady na severu nedá žádný climber ani ránu.

Plni nadřazenosti jsme se začali sápat hned na druhou skalku (věžemi ty šutry nazývat nebudu, aby se snad jinde neurazili..) co jsme našli. Ta první byla asi dvou až třímetrová, tu jsme vynechali. Pozor! Ač to tedy podle EU norem nejsou věže, nahoře ten pocit nemáte. Minimálně nemáte za co se zajistit. A tak jsme museli chtít nechťtí slaňovat z těch drátů (vím já jak jsou hluboko a jak tam drží?!). Ale o nic nepřijdete, nebudete-li dolézat na vršky. Pouze si hodíte na hlavu o pár kubíků šutrů méně.

A dostávám se pomalu k další poznámce. V onom periodiku někdo upozorňoval (nemám to tady po ruce tak necituji doslova), že skála je občas lámavá. A že třeba helmička se hodí. Že mi to nebylo hned podezřelé!! Říkal jsem si asi nějaký amatér a helmičku nechal doma. No já ji tolik nepotřeboval, ale při lezení jsem ani nedýchal (slon v porcelánu co nechce aby ho slyšeli není opatrnější), ale Michal (on tolik neleze a tak není zvyklý) si házel na hlavu a do "gesichtu" na co šáhnul. Pochybuji že dobrovolně a úmyslně..

A tak jsme po několika cestách zanechali sebedestrukce a shodně se rozhodli, že to už jenom prozkoumáme. Pouze kdyby jsme našli něco monumentálního, tak si to vylezeme. Náš článek dál totiž tvrdil (nebo jeho autor), že je to po Bořeni a Zlatníku nejrozsáhlejší oblast v širém okolí - nepískovcová samozřejmě. No - jak je z dalších fotek vidět skalek je tam dost. Podobné jsou si jako vejce vejci a trochu zajímavější je jedna vyšší.

Její údolní strana je převislá (trochu). Kousek nad zemí jsme našli důkaz, že tam asi někdo bojoval o holej nebo co?? Proč je ten klacek vrazený u toho vrtáku, ví asi jen autor sám.

A tak raději dále.

Všude jsou nepřehlédnutelné podpisy KB, ať už na šutrech

nebo na zemi.

Proč ty stromy nerozřeže trochu víc a neodvalí o kus dál, ví jen on sám. Já to za ty léta, co to takhle po K potkávám, nevím. Asi to má nějaký hlubší význam, ale on ho nikomu neprozradí. Budu muset začít nosit do skal i motorovku, když to chci odklidit (to není jako zamazávat po někom díry ve skále!!!).

Jinak co do druhů (typů) jištění to pomalu může za chvíli sloužit jako naučná stezka. Kromě účků jsou k vidění i rozličné typy nýtů (ok nýtů) a najdou se i kruhy!

Jen mě trochu nešmakuje ta tvrdošijnost i tyhle kvaky (qwaky podle J.P.?) nýtovat odspodu. Podle toho to pak vypadá. A to ještě když měl autor k dispozici i chyty které vám tam už nenechal.. Proslanit (cha - musí být za co, co!?) a alespoň zhruba vyčistit. Když už chci, aby tam lidi lezli. Ale to je věc názoru a já nikomu jeho neberu. Ale už tam taky nepolezu..

Asi bych nikomu nedoporučil jet (obzvláště z větší dálky) sem jen kvůli lezení. Ani já tam nebyl jen kvůli tomu. Kamarádka bydlí v Rytířově (2 km?), a tak to byl průzkum jen tak, že se to hodilo.

To by bylo zhruba všechno k lezení.

Ovšem ještě něco tam stojí za vidění. Podle mého názoru to jsou ulomené vršky skalních věží. Co na to odborníci? Ale ty lomové plochy jsou nádherné - nebo ne?

Jenom aby si to teď nepřčetl nějaký ten zoufalec **Ochrance** - zbytků přírody, nejel se tam podívat, nezjistil, že to ještě nikdy nikde neviděl a nechtěl tam vyhlášovat zase nějaké stanné právo. To to tam snad raději ani nepiš ;-))

..a ještě fejeton „Lana Lanex“

Kdysi velmi dávno jsem se zařekl, že už si nikdy nekoupím české lano. Nebylo to po zkušenostech s Jutou, ale s Montanou. Tu asi moc lidí nepamatuje, nevadí. Od té doby uplynulo již dost doby a mnozí se mě snažili přesvědčit, že teď už je Lanex super a lana jsou bomba. Mně to nezlomilo a dál jsem lezl na Mamutech a Bealech.

Letos začátkem ledna, vlivem předodjezdové euforie, nestihání a podobně, se stalo. Koupil jsem hned tři. Osmdesátimetrového Vipera a padesátková dvojčata (vlastně půlky!) Badile.

Viper mě zaujal, ale pouze svou délkou, jinak co se vlastností týče.. No. Ještě, že je tak dlouhý, protože ho po dvou měsících používání budu muset z obou stran o dva metry zkrátit. A špiní se prý otěrem o hliník osmy a karabin. Můj starý Mamut asi neví, že jsou z hliníku a tak se nešpiní.

Ovšem lahůdka byly ty tenčí. Koupil jsem padesátky. Když jsem je poprvé v Itálii rozbalil a nic netušíc se navázal (myslím pod Colodri) a pak hodlal dobírat spolulezce, najednou nám přebývalo šest (!) metrů jednoho lana. Trošku to překáželo.

Nevím, asi jsem puntičkář. Po prvním slanění jsem volal do Alpinu (kde jsem je koupil) a Šárka mi tvrdila, že je to v pohodě, že Lanex má takovou odchylku a že je to normální. A jestli mi to vadí, že mám to delší zkrátit, protože to kratší má určitě padesát. Už jsem tahal nožik, pak zahlodlal červíček a já je pro jistotu přeměřil. Čtyřicet osm a padesát čtyři metrů.

A pak to začalo. Lanex tvrdil, že to je normální, protože se skladováním zkracují a to delší, že je chyba a jestli jsem ochoten doplatit!!! To nekecám!!! To jsem nebyl, jen jsem chtěl mít dvě padesátky. Asi jsem opravdu puntičkář.

Začal to řešit někdo jiný a na návrh výměny (toho kratšího) už jsem přistoupil. Chtěli ovšem poslat lana obě (to delší že mi odborně zkrátí, když tak trvám na těch padesátkách). No dovedl bych to taky, ale zbyla by mi smyčka zadarmo a jim by asi chyběla. Tak jsem je obě odnesl do Alpinu a napjatě čekal.

Včera jsem si je vyzvednul. Pomínu to, že mi modré vyměnili za barvu tomu druhému dost podobnou (takže teď mám skoro stejné), asi jsem puntičkář. Možná jim doposud nikdo neřekl, proč jsou ta lana barevná. Napětím jsem skoro nedýchal a doma je rozbalil. A??

Dva metry. Rozdíl.

Už to dál neřeším. Už asi nejsem puntičkář. Ale zase jsem se zařekl, že už si nikdy nekoupím české lano ;-))

PS. Pokud by někdo měl zájem, lana Badile (2x50 m) se slevou prodám. Lanex už nechci ani vidět..

Lukáš Chalupecký, SKAJP Teplice

Žralok

Aneb Jak se hledá nová věž?

Petr Rysák Vránek

BEVA club PRAHA

Vydáte se na houby v zimě, když nerostou, někam jinam než na Bořeň a nejlépe, když nerostou ani chlupy na stromech (listí). Listí dost zakrývá. Když je člověk sám, tak nemá s kým žvanit a více se soustředí. A to se pak díváte o to více, když něco najdete a má to metry.

Jak najdete kámen, tak to ještě nemusí nic znamenat, ale když těch kamenů je halda, tak už buďte ostražití a hledejte pořádně.

Najdete-li věž, tak vězte, že sdělená radost je radost dvojnásobná, a tak hurá k faxu, mobilu či internetu. Sdělte to klidně každému, jen souřadnice nějak šikovně změňte alespoň do té doby, než vylezete všechny cesty, na které máte.

Ono, mezi námi, na ty naše věžičky se stejně každý vykašle. Těch magorů, kteří dělají cesty zase tolik mezi horolezci není. Převážná většina lezců miluje 3 až 5 oblastí a jinde je potkáte jen velice zřídka. A nové cesty? Ani ty moc nevyhledávají. Mají rádi klasiku a nástupy co nejbliže cesty či spíše parkoviště.

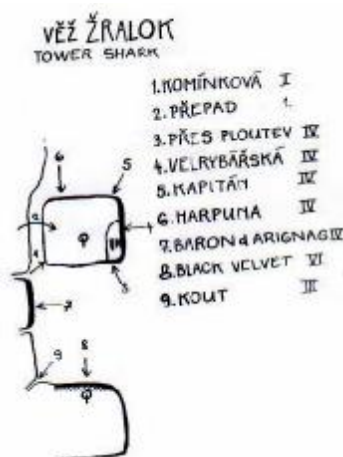
No ale pro hledače a qakery je v našich hvozdech stále co nacházet, tak to ještě jde.

A tak i mně, který jsem na hledání levej, se v březnu 2004 povedlo nalézt v lesích Krušných, mezi Petlerami, Měděncem a Kláštercem nad Ohří novou věž – Žraloka.

Ostatní jsou úspěšnější – nedávno mě volal kamarád Pít, že našel dokonce dvě panenské věže a „Pavličí“ Buky a Kýsa už toho našli mraky. Ovšem fenomén, asi nejenom českého horolezectví, Karel Bělina nachází i nejen jednotlivé věže, ale rovnou celé oblasti, a tak má stále co dělat. Toho již nikdo nemá šanci dohonit. Kdysi v bulletinu Hory dostal přezdívku Piskovcová fréza. Myslím, že dost přiléhavou.

I Praotec Čech si našel svou horu. Můj syn jako dítě pod Řípem prohlásil: „A tomuhle se říká hora? Ten kopeček tatí přeci nemá s horou nic společného, ne?“

No, každý má tu svou horu a někdo i věž...

Nové cesty

OD NAŠICH DOPISOVATELŮ

Labské údolí – pravý břeh

Masiv Baldachýn - Sladké sny VIIIb

29.4.2004

Jan Paul x Vladislav Nehasil

Jako „Noční život“ k 1. kruhu. Stěnou šikmo vlevo (2. kruh) k sokolíku a jím na konec ke 3. kruhu. Stěnou přímo přes 2 kruhy k 5. kruhu cesty „Noční život“. Tou na vrchol.

Masiv Admirál - Výprodej snů VIIIb

22.4.2004

Jan Paul x Vladislav Nehasil

Od 1. kruhu cesty „Tržiště iluzí“ přímo přes převis a stěnou podél hrany (2 kruhy) ke spáře, tou do výklenku, šikmo vlevo přes krustace na hranu a tou na vrchol.

Vojtěch - Nábližka VIIb

20.4.2004

Vladislav Nehasil, J.Paul

Jako „Severní cesta“ ručkováním na hranu a tou přímo (kruh) na vrchol.

Masiv Čtverec - Veřejné tajemství IXb

14.4.2004

Vladislav Nehasil x Jan Paul

Středem stěny přes 3 kruhy ke 3. kruhu cesty „Hledání pravdy“. Tou na vrchol. (Nástupová varianta IXa - od nástupu cesty „Otevřená kritika“ traverz vlevo k 1. kruhu.)

Věž Suché Kamenice - Pacientův mls VII

2.5.2004

Vlastimil Peroutka, J. Syrovátka

Asi 5m od JV hrany stěnou mírně vpravo na hranu ke kruhu. Zleva na vrchol.

Masiv Zrcadlo - La Belle et la Bete IXc, RP Xb

8.5.2004

Jiří Slavík x Petr Slanina

Jako Světelný rok přes kruh a 2BH, doprava přes 2 kruhy do římsy. Šikmo doprava přes 5 kruhů ke slaňovacímu kruhu.

Vojtěch - Wild Cat VIIIa

11.5.2004

Michal Burda, R.Sedliský

Cestou „Kocourova varianta“ přes kruh pod převis, přes něj zprava sokolíkem (kruh) a dále vlevo po hraně přes 2 kruhy přímo na vrchol.

Labské údolí – levý břeh

Malý ďábel – JV hrana III

18.4.2004

Jiří Chára

Jihovýchodní hranou vlevo od Staré cesty přímo na vrchol.

Bleší trh – Postavení mimo hru VIIb

2.5.2004

Petr Laštovička & Ríša Litochleb

V levé části údolní stěny koutovou spárou přes BH pod převis a traverz doleva ke 2.BH. Teď nahoru, doleva, nahoru a doleva nebo doleva, nahoru, doleva a nahoru přes 3 BH na hranu (kuchyňské hodiny). Vlevo od hrany přes talíře a karfiól do topové police (6.BH). „Se to dá lízt i když chčije, páč je to převislý..“

Smolař – Po práci legraci VIIb

2004

Pájka & Pěťa

Zcela vlevo v J stěně kousek komínem, výše kyzovitou stěnou na temeno. Jištěno po klasickou BH-čkama, budou doplněny.

Tisá

Afrika - Černý kontinent VIIIb

15.4.2004

Miroslav Dunovský

Od kruhu cesty "Jitřenka" šikmo vpravo a stěnou na vrchol.

Rájec

Hraniční roh - Hudba století VIIIc

10.4.2002

Pavel Bechyně, Jana Řezníková, Karel Bělina

V levé části S stěny spárkou a stěnou přes 2K na vrchol.

Ostrov

Stínovec - Hodina vzdechů VIIIc

11.4.2002

Pavel Bechyně x František Čepelka, I.Čepelková, J.Řezníková, J.Šklibová

Zatím bez popisu..

Korálový útes - Klíčové utkání V

5.5.2004

Miroslav Dunovský

J hranou (v převisu) asi 5m vzhůru nad převis, doprava za hranu a stěnkou na vrchol.

Vřesová dolina

Křepelka - Cesta z úkrytu VII

27.4.2004

Jan Paul, P.Kučera, V.Nehasil

Ve středu údolní stěny zužujícím se komínem ve spáru, tou a stěnou přímo na vrchol.

Křepelka - Pečínka VIIb

25.4.2004

Vladislav Nehasil, D. Nehasil

JV hranou přes kruh a hodiny na vrchol.

DUBSKÉ SKÁLY

Skály u Chudolaz

Měsíčník - Z pohádky do pohádky VI

27.4.2004

Pavel Henke, Pavel Bechyně

V stěnkou přímo n.v.

Měsíčník - Vítej na písku VII

27.4.2004

Pavel Henke x Pavel Bechyně

V S údolní stěně spárou a stěnou přes kruh n.v.

Slunečník - Zimní pytel VII

27.4.2004

Pavel Henke x Pavel Bechyně, A.Kittler

U pravé náhorní hrany přes kruh n.v.

Slunečník - Paraplíčko VIIc

27.4.2004

Pavel Henke x Pavel Bechyně

Vlevo od cesty "JZ hrana" stěnou a hranou přes kruh na vrchol.

Větrník - Durchtiz VII

27.4.2004

Pavel Henke, Pavel Bechyně

V levé části J stěny podél hrany n.v.

Chudolazská věž - Luffáci VIIc

27.4.2004

Pavel Henke x Pavel Bechyně

Uprostřed náhorní stěny šikmo vpravo stěnou ke kruhu, přímo na vrchol.

Skály u Nových Osinalic

Kačer - * Ošklivé káčátko VIIb

28.4.2004

Pavel Henke x Pavel Bechyně

Středem údolní stěny přes kruh n.v.

Pan - Pane jo! VIIIc

28.4.2004

Pavel Henke x Pavel Bechyně

Nástup na náhorní straně po šikmé polici na konec. Traverz vlevo do údolní stěny a tou přes kruh n.v.

Pan - Sylvestr Stanyol VIIIc

20.5.2004

Pavel Henke x Pavel Bechyně

Cestou „Pane jo!“ z šikmé police převislou stěnou při hraně přes kruh n.v.

Pan - Heryho fotr VIIc (RP VIII)

20.5.2004

Pavel Henke x Pavel Bechyně

Vpravo od cesty „Sylvestr Stanyol“ stěnou přes kruh přímo na vrchol.

Skály u Vidimi

Sud - Pivní mozoly VII

20.5.2004

Pavel Henke x Pavel Bechyně

V S stěně šikmo vpravo na hranu ke kruhu a na vrchol.

Šavlas - Super star VIIIb

20.5.2004

Pavel Henke, Pavel Bechyně

V pravé části údolní stěny stěnou přes kruh a přímo převisem na vrchol.

Menhir - Svaté přijímání VIIc

21.5.2004

Pavel Henke x Pavel Bechyně

JZ stěnou přes kruh n.v.

Skály u Osinalic

Supí věž - Mrchožrout VIIb

21.5.2004

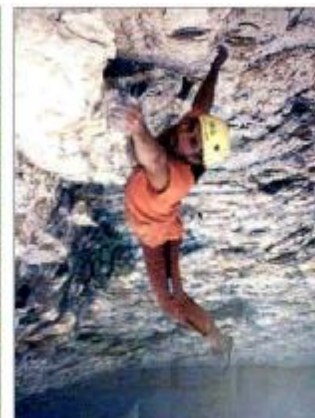
Pavel Henke x Pavel Bechyně

Varianta náhorní cesty na polici a vlevo sokolem. Stěnou přes kruh a hranou n.v.

STŘÍPKY..

TEST – najdi rozdíly

Obrazky zachycují mne a Alexe, lezoucí sólo. Najděte dva podstatné rozdíly.

Správně! Alex má žlutou helmu a já bílou! Alex leze s pytlíkem a já ne!

P.S. Můj výkon je sportovně hodnotnější!!!!!!

Autor TESTU © Jan Autsajd Puš

Dai Koyamada. Prosím, seznamte se..

Vývoj kráčí kupředu mílovými kroky ve všech oblastech lezení. Naučte se jméno **Dai Koyamada**, mladíka z Jokohamy. Ve čtvrtek 13. května tohoto roku přešel boulder klasifikace 8C+/V16! Jedná se o další brilantní úspěch tohoto Japonce a teprve druhý boulder na světě v tomto stupni. (První ho překonal **Mauro Calibani** v cestě Tonino 78.) Zatím bezejmenný problém zahrnuje 60 kroků!

Koyamada se okamžitě vyšvihl na první místo v žebříčku boulderistů na 8a.nu, ale umí i sportovní cesty. Už předtím přešel cestu za 9a.

Nechtěli jsme vás demotivovat...

Horolezecká chata v Ostrově

Pokud se chystáte za lezením do Ostrova, je možné využít služeb horolezecké chaty. Příjemný personál, mírné ceny a skalní věže přímo nad hlavami..

Zde je nová e-mailová adresa: ostrov.h.ch@centrum.cz

Ukončení dočasně chráněné plochy.

Od 18.5. je opět lezení v celé oblasti Labského údolí povoleno. Letošní hnízdění sokola bylo bohužel neúspěšné. SCHKO se domnívá, že bylo hnízdo vyloupeno krkavcem nebo vyplaveno jarními bouřkami. Hnízdo bylo na nevhodném místě, proto do této police byl dán suchý smrček, aby příští rok sokol zde opět nezahnízdil. Lidské zavinění bylo vyloučeno, jak nám sdělil dobrovolný pracovník SCHKO **J. Kampf**.

Všem horolezcům děkuje za dodržování dočasného zákazu.

Horolezecký sraz v Jetřichovicích

Dne 22. května se konal v Jetřichovicích v bivaku tradiční horolezecký sraz pořádaný HK Varnsdorf. Účast nebyla vzhledem k počasí moc hojná, ale buřty byly propečené, pivo a víno tekuté. Ačkoliv všechny jistě svrběly prsty nikdo nelezl a dbal nařízení parku. Je vidět, že jsou mezi námi lezci, kteří si opravdu vážící dobrého vztahu s ochranáři. Já sám se celé akce sice nezúčastnil, ale podle informací vím, že noc u táboráku byla velmi dlouhá a veškeré cesty byly alespoň teoreticky stokrát vylezeny. Jak je už zvykem ráno byly všechny odpadky i prázdné obaly od moků řádně odneseny...

S pozdravem **Pavel Kýsa Bechyně**, krajské štáby CNs

100 let od prvovýstupu...

V lesích Lužických hor je ukryto mnoho velice pěkných skalních věží z pevného pískovce, které horolezci využívají už desítky let. Nejmohutnější z nich se jmenuje **Fellerova věž** (na malém snímku) a je všeobecně považována za morfologicky i historicky nejvzácnější horolezeckou věž Lužických hor vůbec.

Pojmenována byla po žitavském profesoru Theodoru Fellerovi, který vystoupil na její vrchol již 17. června 1894 spolu s libereckým fotografem Adolfem Gahlerem a Ferdinandem Siegmundem. Výstup však vykonali za pomoci provazového žebříku, a tak za první horolezecký výstup je pokládán až ten ze dne 21. května 1904. Uskutečnil jen Karl Kirchhof a Franz Salomon. Od jejich slavného prvovýstupu uplynulo rovných 100 let..

Přístup ke skalám vede neznačenými pěšinami z ohybu zeleně značené cesty, kde je také zastávka naučné stezky "Lužické a Žitavské hory".

Krásný šperk

V novém katalogu fy Petzl jsem našel krásný šperk. Je to speciální karabina pro slaňování s okem pro zvýšení brzdového účinku. Ideální zejména pro dlouhá slanění. Nevím, jestli jste ji už viděli naostro, já ještě ne, ale už teď vím, že ji musím mít..

Je to opravdu nádhera...

Ovšem mé nadšení opadlo poté, co jsem dospěl až k maloobchodnímu ceníku. Jo, je to tak, stojí opravdu 932,- Kč!! Tak asi zůstanu u staré Waltrovky... Leda snad možná - vánoce budou co nevidět...

Lukáš Chalupecký, SKAJP Teplice

Hovnolezci Petra Prachtela..

V posledním čísle časopisu ADVENTURE zhodnotil současný vývoj lezení **Petr Prachtel**:

„Při pohledu kolem sebe, jak se postupem času rozvíjela moderní lezba, nás přestávalo mrzet, že už do toho oficiálně nepatříme. Dneska je to něco úplně jiného než dřív a není to příliš blízky našemu srdci. Podívej se na ty novodobý hamtáky, jak se tam s pytlema maglajzu sápu nahoru a zůstávají po nich nesmazatelný bílý stopy na stěně, jako kdyby tam někdo sádroval. Teď už nemáš pocit, že

lezeš sám. Bereš za bílý chyty a je ti jasný, že lezeš jakoby s nějakým ignorantem, kterému je úplně jedno, že ta skála tam je tisíce let před ním, patří odjakživa na to místo a vůbec není zvědavá na štrůdly pohybových ironiků, který ji tam přijdou olámat a oplácet tunama maglajzu. Úcta k šutru se úplně ztratila. A to radši ani nemluví o novodobým trendu dělání cest shora. To je přece úplně šílený. Za chvíli si tam ty reklamní lezci, natřené antiperspirantama, začnou vozit vystřelovací plošiny a nechaj se k těm svým krásným babám na vrcholu vystřelovat bez špagátu přímo ze země. Tohle novodobý hovnolezení mně občas pěkně pije krev. A ještě k tomu ty hovnolezci pořád říkají, jak tu horu nebo stěnu pokořili, nebo zase, jak je nechtěla, jak jim nedovolila. Vždyť tomu šutru je úplně jedno, jestli se tam nějaký magor na něj sápe. Je to všechno vnitřní věc toho magora, takže ať mi nikdo nevykládá, že lezení je tu proto, aby se pokořovaly nějaký hory nebo skály. Je to přece jenom naše vnitřní záležitost, jestli budeme lízt nebo ne. A to, jak lezeme, by mělo být v souladu s tím, po čem lezeme. Třeba žula v Jizerských je odjakživa tmavá, tak proč ji někdo v jednadvacátém století předělává na bílo nebo zase jinde rve do stěn po metru nejt, zavěšený shora na laně jako jojo?!“

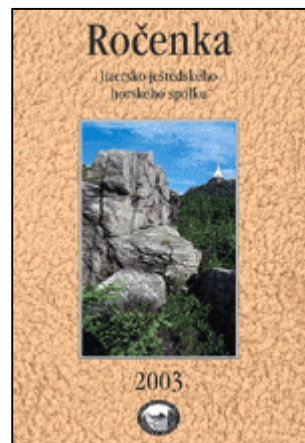
Foto © 2004 **Standa Holec**, LEZEC.CZ

Ročenka Jizersko - ještědského horského spolku

V dubnu t.r. vyšla Ročenka Jizersko - ještědského horského spolku 2003. Navazuje tak na dnes již legendární ročenky vydávané Německým horským spolkem pro Ještědské a Jizerské hory DGV.

Aktuální Ročenka JJHS 2003 je ojedinelým sborníkem článků nejen o činnosti JJHS, ale také o zajímavostech Ještědského hřebenu, Jizerských hor a okolí. Na 288 stranách je možno nalézt například články o jeskyních, štolách a geologii Ještědského hřebenu, historii obce Horní Maxov, o Černé Studnici, jizerskohorských rašelinističích, o kříži na Ještědu, jizerskohorském lidovém domě a mnoho dalších zajímavých článků týkajících se regionu Jizerských hor a Ještědu. K autorům článků patří mimo jiné i takové osobnosti jako **Miroslav Nevrlý**, **Otokar Simm** nebo **Marek Řeháček**.

Ročenku si je možno zakoupit v kanceláři JJHS za 120 Kč (Bažantí 378/3, Liberec 1, horskyspolek@volny.cz).

Znáte je? Bílá paní na Slavičku..

Čedičová věžička Bílá paní se omylem dostala do staršího průvodce po pískovcových skalách. Stojí zapomenuta v hustém porostu na severním svahu kopce Slaviček (u Sloupu), kde kromě ní vyčnívá několik dalších čedičových ostrohů.

Bílá paní je asi 15 m vysoká kuželovitá skalní věž, tvořená vodorovně uspořádanými čedičovými sloupky připomínající ženskou postavu. Kdysi prý byla skála natřena vápnem na bílo k zesílení strašidelného vzhledu.

Dvě skobovačky v údolní stěně a dvě cesty v převislé náhorní, to je co tu najdete.

Normální cesta má

klasifikaci III, ostatní jsou těžší. Podle vrcholové knížky se zde mnoho neleze. Za rok 2 – 3 výstupy. A i Normálka prověří váš morál – staříčké zrezivělé skoby udrží sotva váhu svou a karabiny.

Výzva prvovýstupcům v Dubských skalách

„Ahoj, počasí se snad už definitivně umoudřuje a tak čekáme, že pár stálých i náhodných návštěvníků vyrazí do málo prozkoumaných obvodů Dubských skal s cílem nebo okamžitým popudem spáchat tam nějaký prvovýstup. Kdo oblast zná, ten ví, že není v silách správců skal několikrát do roka kontrolovat všechny vrcholové knížky, jestli tam někdo nezapsal novou cestu - a kromě toho, existuje jakýsi úzus o protokolech o prvovýstupech. Na poslední schůzi VK bylo přijato rozhodnutí, že cesty, které nebudou správcům včas oznámeny písemně (pokud možno na formuláři nebo alespoň s označením, že se jedná o "protokoly o prvovýstupech") nebo elektronicky (třeba na můj mail nebo na stránky LK Mšeno), budou uznány pouze výjimečně (např. pokud se prvovýstupce prokazatelně zabije hned na následující cestě). Mějte pochopení! Když udržíte v ruce sebe, navrtávák, palici, olovo atd., tak tužku k sepsání výsledku vaší snahy snad taky! Ušetřete nám práci.“

Díky, Radek Mikuláš

„Bláznivý“ Huber vylezl 8b+ sólo

Alexander Huber předvedl další neuvěřitelný kousek. V druhé polovině dubna vylezl sólo cestu The Communist klasifikace 8b+. Sám o tom říká:

To sólo je celý příběh osobnosti jednoho muže..

Schleier Wasserfall jsou mou nejoblíbenější lezeckou oblastí již asi dvanáct let. Je to dáno tamními lezeními, cestami a scenérií. Znáám tam už každý chyt, každý detail tamních cest. Je tam druh lezení, který je mi šitý na míru a to je samozřejmě také jeden z důvodů, proč se zde cítím jak ryba ve vodě. Lezení zde je pro mě velice přirozené a to mě dává nezbytný pocit sebejistoty v hledání vlastních limitů.

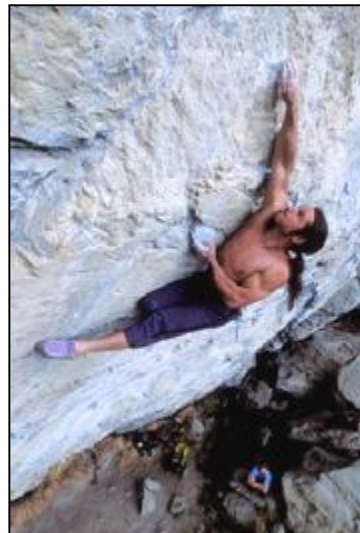
Volné přeazení cesty Communist je můj limit. Dvaadvacet metrů dlouhého, strmého a silového lezení. Je to celé o deseti

metrech nad velkými balvany. A tak je dost těžké, abyste ani na okamžik nepomyslili na následky případného pádu - zejména bez použití jakékoli bouldermatky pod nastoupenou cestou..

A proč sólo?

Pro mě je to hledání hranic. Po sólovém přeazení cesty Opportunist jsem věděl, že jsem stále ještě nedosáhl ke svým limitům. Na druhou stranu si uvědomuji, že mým limitem se stává čas. Každým dalším rokem se dosažení vyšších úrovní ve sportovním lezení stává těžší a těžší. A popravdě má lezecké úroveň již nepřesahuje o moc cestu Communist. Zde jsem už mnoho bezpečnostních rezerv neměl. Dokonce i po intenzivním lezeckém tréninku a za předpokladu dobrých podmínek a toho, že bych byl odpočatý a svěží si nemohu být něčím takovým jistý. Ale díky mnoha sólo výstupům už dnes vím, jak moje mysl a tělo během takového lezení fungují. To mě dovoluje snížit tyto bezpečnostní rezervy na minimum.

20. dubna 2004. Pod nástupem jsem už v 8 hodin ráno. Jsem sám a chci být sám. Nikdo by mě neměl vyrušovat a ani já nechci vyrušit svým výstupem ostatní. Připravuji se, zahřívám na nějakých boulderech a vím, že má síla spolu s podmínkami jsou perfektní. V 9 hodin jsem „ready“. V okamžiku kdy se chystám nastoupit se objevil nějaký turista. Čekám. Krátký hovor. Po 5 minutách se rozhoduji nastoupit, ačkoli už nejsem sám. S úmyslem zvědavce nějak zaměstnat mu dávám svoji kameru. Bez zjevného vědomí, co s ní vlastně bude dělat, se připravuje k filmování. Po krátké chvilce nastupuji...

Skála je mrazivá, kůže suchá a úchop je perfektní. Krátce se zastavuji až pod klíčovým místem, maglajžuji prsty a jdu dál. Tříprstová kapsička, dvouprstová kapsička, spodák a šikmá hranka – jen těchto několik chytů na rozhodujících 5 metrech. Dlouhé, dynamické pohyby.

Ani v lehčím úseku nad tímto místem nezůstávám moc dlouho. Zbytek desetimetrového lezení v klasifikaci 5.12d (7c) už chci mít za sebou. Opět maglajžuji ruce a jdu dál. O patnáct stupů výše jsem nahore.

Krátké zavýsknutí, rychlé slezení přes sousedící 5.10d. „Můj kameraman“, třesouc mi rukama, utrousí: „Ty musíš být šílený chlap“. A já mám široký úsměv v obličeji vědouc, že navzdory jeho komentáři vlastně nechápe, co přesně právě před několika okamžiky natočil...

Přeložil Libor Turbo Svoboda, zdroj internet

Jubilea v měsíci červnu

Kristovy léta oslaví tento měsíc Roman Sadílek z HO Český ráj. Přejeme Ti optimismus s dobrou náladou, život je pak parádní.

Čtvrt století od narození bude mít Miroslav Dunovský z CAO Děčín. Ať Tě štěstí provází všude, kudy chodíš.

Ilona Škálková, CNS

Za teplem slunné Afriky

Ladislav Vörös z Teplic vyrazil na potápěčskou expedici do Egypta. Nejprve to bude pobyt nabitý potápěním na neznámějších lokalitách v okolí Dahabu a poté potápěčské safari k neznámějším vrakům Rudého moře.

SKAJP radí, informuje...

Hned několik pozvánek, nabídek a informací se nám sešlo od krajského štábu S.K.A.J.P.

1. Pozvánka na promítání v Tisé:

2. Pozvánka na brigádu v Tisé:

Jsem ještě dostal nakázáno zorganizovat brigádu (od předsedy). Tak já jí tímto svolávám... Projdeme se po skalách, zalezeme si a třeba i něco uklidíme?! Podrobnosti a sraz dobrovolníků brigádníků - zase budou určitě nějaké výhody - v devět ráno v sobotu dvanáctého u Oudy v cukrárně.

3. Info pro zájemce o létání na křídle na navijáku

Protože se občas někdo ptá, co má udělat pro to, jestliže to chce taky - nevím jestli se to lítá na tandemu (pochybuji - zeptám se), ale pokud chcete na naviják, tak až po základním kurzu (Raná). Dřív vás tam nepustí. A jednou nahoru to je za 120,- Kč.

4. Zajímavá nabídka?!

Líbí se vám obrázek? Pokud chcete aby také vaše logo, firma či oddíl lítali ve vzduchu volejte nebo pište na lukas@skajp.cz - 608259805.

5. Canyoning

V červenci od 23. (to je pátek) budeme na Gardě. Kluci tam mají dojet v rámci MTB Transalp Challenge na který jsou přihlášení. Jedou bráchové Nestlerovi, já jim jedu ještě s jedním kámošem dodávkou doprovod. No a pomalu se dostávám k tématu ...

Prostě jsme vymysleli, že když už tam budeme, tak si vezmeme i neopreny a po závodu (který tam končí) zchladíme svá těla v pár místních kanyonech (dodneška nevím jak tohle slovo psát). A protože loni měly naše články o této zábavě docela ohlas a lidi se dost ptali, tak jestli někdo chce a v uvedený termín tam bude (nebo přijede), tak může s námi ;-). Nejsme žádná

cestovka, každý by měl alespoň trochu vědět do čeho jde, spíš půjde jen o lokalizaci kanyonů v okolí.

Tedy ještě jednou od 23. července (pátek) do (?? nevím, klidně třeba další neděle 31. - pokud nikdo nepřijede, tak asi pojedeme dřív), na severu Gardy (okolí Rivy, Torbole...). Věci svoje (neopren, helma, lano, sedák, brzda (osma), spaní - jak kdo chce a je zvyklej (free x kemp x hotel...))

Za SKAJP HC Crew & HO LOKO TCE – Lukáš Chalupěcký,
lukas@skajp.cz - 608259805 a v Itálii +393202929382

Report z Ostrova

„Ahoj všem!

Posílám pár fotek z Ostrova, z restaurace Pod Císařem. V květnu zde slavil současný provozák Pepíno Nežerka své narozeniny a v hospodě to pěkně vřelo, jako za starých časů. Hlavním hřebem večera byla náhodně složená kapela - 2x kytara, piano, flétna a housle. Zábava byla perfektní, což můžete poznat z ksichtů na fotkách. Zachyceni zde byli i členové CAO Děčín, které bylo možno poznat podle oddílových triček a dle svědků dokonce i tančili (Zip)..

Jedna nemilá změna pro milovníky Gambáče je, že ho Pepíno vyměnil za Zlatopramen..“

Ahoj **Michal Vyleťal**, HO Tisé

(Zlatopramen už opět zpátky vyměnil za Gambáče. Poznámka redakce)

Vědecký výzkum **Matěje Holuba**

Milí přátelé,

většina z vás již nejspíš ví, že jedu na cca rok do světa na vědeckou cestu s cílem výzkumu dopadu nechození do práce na lidskou psychiku (velmi hrubý plán: Slovensko, Maďarsko, Rumunsko, Bulharsko, Turecko, Irán, Pákistán, Čína, Pákistán, Indie, Nepál, Indie, Srí Lanka, Thajsko, Malajsie, Indonésie, Malajsie, Laos (ev. Kambodža, Vietnam) Čína, Mongolsko, Rusko (ev. Čína, Kyrgyzstán, Kazachstán, Rusko) a Transibiřskou DOMŮŮŮ na PIVOO!

Jak to dopadne, jsem sám zvědav :-)) a tudíž nebudu v práci a tedy ani na nynějším mejlu. Proto vám posílám nový e-mail, jehož prostřednictvím se budu snažit komunikovat, a adresu webových stránek, kam se pokusím psát obecné zážitky:

e-mail: matejholub@seznam.cz;

web: <http://sweb.cz/matejholub/>

Tak za rok, **Matěj Holub**, Praha

P.S. Předpokládané výsledky výzkumu: Dopady vesměs pozitivní...

Mark JENKINS, autor článku Náhrobek bílý...

Jak už bylo řečeno, Marka jsme potkali společně s Johnem Harlinem v roce 1999 na Matterhornu. Abychom vám jej trochu představili, poposílili jsme ho o malé lezecké CV:

„Tedy pár slov o mé osobě: Lézt jsem začal v roce 1975 a mou první expedicí byla Denali na Aljašce roku 1980. V dalších letech jsem se účastnil horolezeckých expedic zhruba jednou za dva roky. Lezl jsem v Evropě, Africe, Jižní Americe, Severní Americe, Asii, Austrálii, na Novém Zélandu a za Polárním kruhem. Upřednostňuji dvoučlenné expedice, které mají za cíl nějaký hodnotný prvovýstup. Mou oblíbenou oblastí je Tibet, kde jsem už lezl pětkrát. Asi nejhodnotnější výstup byl prvovýstup Jižní stěnou na Mt. Waddington právě s Johnem Harlinem a také čtyřhodinové sólo cesty Sheila ve stěně Mt. Cook na Novém Zélandu.

Žiji ve Wyoming ve městě Laramie, kde pracuji jako dopisovatel pro magazín OUTSIDE. Mám ženu Sue a dvě dcery Addi (12 let) a Teal (9). Společně s nimi jsem strávil poslední zimní víkend v ledové jeskyni ve výšce 10.000 stop. Rád bych si někdy zalezl i v České republice.“

Čau, Mark Jenkins

The Hard Way OUTSIDE Magazine, 1102 Grand Laramie WY 82070, 307-745-0010, markjenkins@aol.com

A SAMOZŘEJMĚ - Bude mi potěšením, když můj příběh o Matterhornu zveřejníte v České republice. Váš lezecký magazín jsem si se zájmem prohlédl na internetu i když textům jsem nerozuměl. Dobrá práce..

Na snímku zleva John Harlin a Mark Jenkins, Matterhorn, ref. Carrel

Švédsko zdraví Děčín

Předem zdravím mého starého kámoše Jardu Uhra. Z fotek členstva znám pouze Petra Štěpána. Není divu, když patřím ke generaci Jardy a od roku 1969 jsem mimo Čechy. Rád bych přijel letos na sraz do Labáku, ale mám to trochu z ruky a navíc ještě jsem pracující čekatel na penzi. Rád bych si zase něco na stará kolena vylezl v Labáku. No, Jarda mě něco určitě najde. Když čtu o vašich akcích a aktivitách, tak vám upřímně závidím - máte veselo...

Ze Švédska ZDRAVÍ Tonda Malák

V krátkosti...

V Rockingu (druhé disciplíně Alpiniády 2004) podle očekávání zvítězil **Pavel Pavouk Černý**. Vylezl 6x VIIIc, 2x IXa a 2x IXb RP. V ženách vyhrála **Ilona Škállová**. Po dvou disciplínách se o první a druhé místo dělí **Jiří Chára** a **Milan Šafařík**. Lezlo se deset cest v Tisé, Rájci a Ostrově. V Ostrově se vše podstatné evidovalo, rozebíralo a zapíjelo. Večer znaveným závodníkům zahrála SUPER skupina **LeSSyho Woheň** nádherné pecky od legend Led Zeppelin, Creedence, Sex Pistols, Sweet, Nirvány apod. Tekutiny byly doplněny, svalovou tenzi zmírnil zelený list a všichni se už teď těšili na skřípění zbraní při Drymixtoolingu...

Lužické sedmistovky L700

Přijměte prosím pozvání na již tradiční bikovou vyjížďku. Letos se závod nekoná jako obvykle, tj. poslední sobotu v červnu. Náš slavný termín nám tento rok vyfoukl FofrCup v Pryske u Kamenického Šenova. Nechceme prudit a způsobit těžký odliv účastníků z Pryske, takže se na Vás letos těším o týden dříve.

Army

PROPOZICE

Start a cíl závodu je v prostorách ZŠ Chřibská. Prezentace účastníků bude zahájena v 8:00 hod. Startuje se průběžně od 8:30 hod. v časových rozestupech minimálně 2 min. Startovní činí 60 Kč. Trať je dlouhá max. 70 - 90 km s převýšením kolem 2 km dle zvolené taktiky. Závod jedou dvojice, případně jednotlivci. Cílem závodu je zdolat pokud možno všechny vrcholy Lužických hor, jejichž výška převyšuje 700 m n.m. (celkem 10), a vrátit se na místo startu v co nejkratším čase. Dobu startu, trasu závodu a počet zdoláných vrcholů si každá dvojice (případně jednotlivci) volí dle vlastního uvážení. Na každém vrcholu je propisovací samokontrola. Rozmístění kontrol na jednotlivých vrcholech se dozvíte před startem. Každý závodník startuje na vlastní riziko, neručíme ani za ztrátu kola. Za vítěze lze považovat každého, kdo se vrátí do cíle alespoň se třemi vyznačenými kontrolami, proto také každý z účastníků obdrží diplom. Na Vaši účast se těší a srdečně Vás zve pořadatel akce Horolezecký klub Varnsdorf.

Své dotazy týkající se celé akce volejte na telefon +420 606 277 274, nebo pište na mailovou adresu L700@volny.cz.

Dělali jsme, co jsme mohli..

Tak nás pořád jeden, stále ještě čerstvý, ženáč přemlouvá, ať do CNs dáme zase nějakou fotočku lehce oděné lezkyně. Že prý mu žena vyházela všechny časopisy pro pány, zakazuje mu dívat se po jiných lezkyních a nikam ho nechce pouštět. Protože ho, kluka, máme rádi a moc jeho touhám rozumíme, přemluvili jsme jednu kamarádku k focení. Už už mohl náš kamarád mít pěknou fotku, ale v posledním okamžiku se kámoška dozvěděla, kdo je ona manželka a samým leknutím záběr na poslední chvíli takhle znehodnotila. **Tak je nám líto..**

Kamarádi z oddílu tomu, co ví..

Omluva Svinčovi...

Někteří členové HO Tisá se omlouvají **Milanu Svinčo Svinářkovi** z Horoklubu Chomutov za předané CDéčko, které nebylo podle jeho přání. Ale to by se snad ještě dalo omluvit.

Další omluva je za nedonesené pivo, což se omluvit nedá. Snad to příště bude lepší Svinčo :-)))

Někteří členové HO Tisá

VÝROČÍ

ČERVEN 2004

- 2.6. Miroslav Dunovský, CAO Děčín
- 15.6. Roman Veselý, CAO Děčín
- 18.6. Roman Sadílek, HO Český ráj
- 19.6. Jiří Prause, HO Dolní Žleb
- 24.6. Dan Haspra, CAO Děčín

Všem oslavencům blahopřejeme a přejeme - hodně zdraví, protože je vzácné, hodně štěstí, protože je krásné a hodně lásky, protože jí je málo a přitom je jí tolik potřeba...

-iš-

ČEKÁ NÁS...

KALENDÁŘ AKCÍ CAO DĚČÍN

*Není důležité vyhrát
ale zúčastnit se...*

- 4.-6.6. **Sraz horolezců v Roklici** Pořádá HO Česká Lípa
- 5.6. **Babylonský triatlon.** Info Škálová, Vaishar
- 11.-13.6. **Sraz horolezců v Labáku.** Bivak pod Vojtěchem, info Uher
- 19.6. **Sedmistovky** – závod na MTB. Info Kučera, Hofman
- 21.6. **Letní Silvestr** - akce CAO, VII. ročník. Oslava nejdelšího dne a nejkratší noci. Starý skandinávský zvyk. Rest. U Kostí v Dolním Žlebu, sraz v 19.00 hod. Info Chára
- 07/08 **Dovolené, individuální akce, hory...**

V příštím čísle CAO News

- Slíbená procházka Nepálem s Jindřiškou Řehákovou
 - Alpináda po dvou disciplínách
- Dvě mravoučné pravdivé příběhy z historie AA
- Ohlédnutí za trojicí tradičních horolezeckých srazů
- Podíváme se na nové cesty nejen na našem „písečku“
 - Nezapomeneme na pravidelné rubriky
 - a samozřejmě mnoho dalšího...

Nezapomeň!

Příští číslo CAO News vychází již 7.7.2004!

CAO News

Horolezecký časopis severočeského regionu

A jak jsem vstúpil do EU já?

Petr Zippich Štěpán

CAO Děčín

Kurňa hoši, já sem vstúpil, ják vstúpil? No vstúpil, přeci do autobúsa, neoplána, toš. Za komančů sa to na hranicách celňákama jen hemžilo a najednonou nik, ani pas nechtěli. Tak na tu prácu kašlu. Kurňa a já lezu do tý Európy hnedky ces troje hranice. Celňák nevidíš, pas k ničemu, štempl nedostaneš, kořálku nemusíš schovať, co to je, co to je, totók. Ráno vystúpim s autobusa a procházam sa po tej Európe na molu. Čekám na parník Moby Dick. Tož sem do toho parasu vstúpil a vystúpil osm pater na hornú palubu bez lana a po schodech. Paras trikrát zabékal a Európa sa zmenšila. A já vstúpený a vystúpený mávám na pozdrav všem eurohorolezkyňam a eurohorolezcum, co jich znam a kurva taky všem co neznam. Co tak si dát "Cestu kolem světa", Bohušu, dyž sme vstúpili..

PS. Papouši, poznáváš toho zludračeného kmeta??

PAMATUJ!

Lezec, který nečte CAO News, ten jakoby nelezl :o)

Hodně sluníčka, hodně lásky a stále suchou cestu...

Za celou redakci CAO News

Jiří Houba Chára

UPOZORNĚNÍ PRO ČLENY CAO DĚČÍN

POZOR!!

PŘÍŠTÍ SCHŮZKA JE PLÁNOVÁNA NA STŘEDU 7. ČERVENCE 2004 OD 18.00 HODIN, NAPOSLEDY V RESTAURACI U KRČILŮ V DĚČÍNĚ LETNÉ.

NA PROGRAMU BUDE:

LEZENÍ, LEZENÍ A ZASE LEZENÍ...

TAKŽE NEVÁHEJTE A PŘIJĎTE.

TĚŠÍM SE NA SETKÁNÍ S VÁMI!